

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: R. S.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Markétou Soukupovou, advokátkou se sídlem J. Průchy 1915, 434 01 Most, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.1.2016, č.j. „X“, o invalidní důchod,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 25.1.2016, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Most ze dne 2.12.2015, č. „X“, jímž mu byl dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňat invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v ustanovení § 39 odst. 1 téhož zákona z důvodu, že jeho pracovní schopnost s ohledem na dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav poklesla pouze o 15 %.

Žalobce uvedl, že posudkoví lékaři nedostatečně přezkoumali jeho zdravotní stav. Žalobce připomněl, že je částečně invalidní již od roku 2007, a to po zlomenině kosti pažní a následné plastice radiálního nervu, a následně po autonehodě v roce 2010 pro stav po polytraumatu obou dolních končetin. Jeho zdravotní stav se stabilizoval v roce 2013. V posledních 6 měsících se však jeho zdravotní stav zhoršuje, neboť trpí křečemi do nohou, i při menší zátěži jsou nohy bolestivé, nesnese stání ani chození a v noci se budí bolestí. Žalobce dále uvedl, že v důsledku zranění horní končetiny má omezenou hybnost pravé ruky. Ruka je ztuhlá, bolestivá a žalobce nemůže přenášet žádná břemena. Žalobce uvedl, že rozhodnutí žalované o odnětí invalidního důchodu bylo učiněno na základě lékařských

zpráv, aniž by byl jeho zdravotní stav dostatečně zkoumán. Žalobce sám předložil žalované v námitkovém řízení lékařské zprávy, se kterými se žalovaná ve svém rozhodnutí nijak nevypořádala, neboť pouze uvedla, že je shledala nedůvodnými. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2010, č.j. 4 Ads 152/2009-134 a uvedl, že z rozhodnutí žalované není zřejmé, z jakého důvodu došlo k odnětí invalidního důchodu. Žalobce svá tvrzení doložil lékařským nálezem MUDr. B. ze dne 2.12.2015 a MUDr. K. ze dne 11.1.2016.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě v krátkosti uvedla, že věc se týká zdravotního stavu, a proto nechť je zdravotní stav žalobkyně posouzen Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, od jejíhož posouzení by se mělo odvíjet rozhodnutí ve věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Při jednání soudu dne 6. 2. 2017, na které se žalobce ani jeho zástupkyně nedostavili, ač jim bylo předvolání řádně doručeno, pověřená pracovnice žalované poukázala na posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a navrhla žalobu zamítnout.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 14.11.2016, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku lékařky MUDr. E. V. pověřené vypracováním posudku pro Českou správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, která při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti dne 20.1.2016 posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že předchozí závěr posudkové lékařky MUDr. D. K. pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Most, která dne 26.11.2015 posoudila zdravotní stav žalobce, je správný, neboť obě lékařky kvalifikovaly zdravotní postižení žalobce podle kapitoly XV., odd. B, položky 13a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb.“), s poklesem míry pracovní schopnosti 15 %.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 až 5 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu,

- a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost,
- b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav,
- c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován,
- d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával,
- e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %,
- f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.

Způsob posouzení a procentní míry poklesu pracovní schopnosti, co se rozumí zcela mimořádnými podmínkami, způsob zhodnocení a využití zachované pracovní schopnosti podle ustanovení § 39 odst. 4 písm. e) zákona o důchodovém pojištění, pak stanovuje prováděcí předpis, konkrétně vyhláška č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádala s předloženými lékařskými zprávami a dostatečně neodůvodnila důvod odnětí invalidního důchodu. Z žalobou napadeného rozhodnutí však soud zjistil, že na straně 2 žalovaná uvedla výčet lékařských nálezů, ze kterých při svém rozhodování vycházela. Mezi těmito nálezy jsou uvedeny i žalobcem předložené lékařské zprávy MUDr. B. ze dne 2.12.2015 a MUDr. K. ze dne 11.1.2016. Na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce na základě lékařských posudků nedosahuje vyšší míry poklesu pracovní schopnosti, jeho zdravotní stav je dlouhodobě stabilizovaný a výkon zaměstnání na jeho zdravotní stav nemá evidentně negativní dopad. Žalobce podle lékařských posudků nenaplnuje kritéria invalidizace, tj. nesplňuje požadavky stanovené v právních předpisech, a

proto žalovaná přistoupila k odnětí invalidního důchodu. Z uvedených důvodů soud vyhodnotil námitky žalobce jako nedůvodné a přistoupil k meritornímu projednání žaloby.

Jedním z předpokladů pro vznik a trvání nároku na invalidní důchod I. stupně, který požaduje žalobce je existence invalidity pojištěnce, která dosahuje alespoň zákonem stanovené hranice 35 % (srov. ustanovení § 38 a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni 25.1.2016, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity I. stupně, tj. zda nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Soud se nespokojil se závěry posudku ze dne 20.1.2016, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobce.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 14.11.2016. Žalobce i jeho zástupkyně byli jednání komise přítomni. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů relevantních pro souzenou věc a spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Most pak posudková komise dospěla k závěru, že pokles pracovní schopnosti žalobce ke dni 25.1.2016 byl 25 %, což neodpovídá žádnému stupni invalidity.

Komise konstatovala, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV, odd. B, položky 13a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti dle tohoto zařazení je 15 % (rozmezí určené pro toto postižení je 10 % až 15 %). Procentní míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu ustanovení § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., byla zvýšena o 10 % vzhledem k dalšímu zdravotnímu postižení, a to lehkému funkčnímu omezení pravé ruky akrálně na podkladě úrazu ze dne 5.12.2006. I při existenci dalších onemocnění by již nemohl být pokles pracovní schopnosti zvýšen, neboť maximální zvýšení činí 10 %, čehož žalobce již dosáhl.

Závěrem komise uvedla, že posouzení zdravotního stavu žalobce lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě a lékařkou České správy sociálního zabezpečení je v souladu s platnými předpisy a neshledává medicínské důvody ke změně jejich posudkového závěru, kromě zvýšení procentní míry poklesu pracovní schopnosti při užití ustanovení § 3 bodu 1 a 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Pro žalobce jsou nevhodné práce s nutností celodenní chůze po nerovném terénu či stání a se zvedáním a nošením těžkých břemen po celou směnu. Vzhledem k věku žalobce je schopen i rekvalifikace.

Po zhodnocení výše predestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že posudková komise jednala v řádném složení, že její posudek, jenž soud

hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce i jeho zástupkyně byli přítomni při jednání komise.

Lékaři posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom dospěli ohledně míry poklesu pracovní schopnosti u žalobce k závěru, že dosahuje 25 %, takže z této skutečnosti je patrné, že žalobce nesplnil podmínku invalidity I. stupně dle zákona o důchodovém pojištění, a to minimálně 35 % míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, a za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek posudkové komise či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznesly ani žalovaná ani samotný žalobce poté, co byly seznámeni s posudkovým závěrem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25.6.2003, č.j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004, nebo ze dne 28.8.2003, č.j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12.3.2009, č.j. 3 Ads 143/2008-89, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod, nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu většiny zaměstnání pro špatný zdravotní stav. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Dále by měl žalobce vzít v potaz fakt, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 25.1.2016.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 6. února 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová